

Arrest

nr. 197 466 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van haar Belgische vader.

Op 2 augustus 2017, met kennisgeving op 3 augustus 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2017 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): N. B.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 08.02.1981

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde N. B. (RN: (...)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Conform artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 moeten de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag in dd. 21/10/2014 dewelke werd geweigerd op 20/04/2015 omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking werden genomen. De volgende nieuwe bewijzen van de bestaansmiddelen worden voorgelegd:

- Samenvattende pagina van de aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2016, inkomsten van het jaar 2015: Dit samenvattend attest vermeldt nergens de netto inkomsten van de referentiepersoon en kan dus ook niet in aanmerking worden gebracht als bewijs van de bestaansmiddelen.

- Brief van de RVA dd. 17.09.2015 betreffende een vrijstelling als werkzoekende in toepassing van artikel 89 van het KB 25/11/1991 omwille van de leeftijd of het beroepsleven van de referentiepersoon.

- Attest van ABVV-regio Antwerpen dd. 09/05/2016, dd. 03/02/2017 dat de historiek als werkloze weergeeft van betrokkene, waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert december 2014 tot januari 2017 geniet van werkloosheidsuitkeringen die geen 120% van het leefloon uitmaken.

- Attest inschrijving als werkzoekende dd. 23.09.2015 bij ACTIRIS Brussel

- Verscheidene sollicitatiebrieven van betrokkene via e-mail.

- geregistreerd huurcontract dd. 12/01/2015 voor een pand gelegen aan de (...) te 2140 Antwerpen op naam van de referentiepersoon

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Voor zover in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de

referentiepersoon maandelijks 330 euro aan maandelijkse huishuur moet betalen, alsook 50 euro voor het aflossen van huurschulden van een vorig huurcontract.

Als er rekening wordt gehouden met de werkloosheidsvergoeding van 1180,66 die in januari 2017 is uitgekeerd, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten de referentiepersoon slechts 800,66 euro ter beschikking heeft om de betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met 800,66 euro kunnen betaald worden.

Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bovendien blijkt uit het huurcontract dat er reeds bij de vorige huurovereenkomst huurschulden zijn gemaakt ten bedrage van 5.698 euro, wat erop wijst dat de referentiepersoon het reeds moeilijk heeft om zijn huur te betalen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting als volgt:

"II. De middelen

Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd.

Reden van de beslissing:

(...)

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

2.2. Het eerste middel luidt als volgt:

"II. 1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid töt zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht aile aspecten of belangen van een dossier in ogeschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."1

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Kruispuntbank Migratie stelt:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stiefouder of (stief)grootouder?"

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belgische ouder, in casu de vader van verzoeker, is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert de stukken voorgelegd m.b.t. het inkomen van de referentiepersoon als volgt: "Attest van ABW-regio Antwerpen d.d. 09.05.2016, d.d. 03.02.2017 dat de historiek als werkloze weergeeft van betrokkene, waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert december 2014 tot januari 2017 geniet van werkloosheidsuitkeringen die geen 120% van het leefloon uitmaken. "

Kruispuntbank Migratie stelt ook:

"De volgende inkomsten tellen niet mee voor de berekening van de bestaansmiddelen:

- leefloon*
- maatschappelijke dienstverlening*
- gezinsbijslag*
- wachttuitkering*
- overbruggingsuitkering*
- werkloosheidsuitkering, tenzij je (stiefouder of (stief grootouder bewijst dat hij actiefwerk zoekt. Je Belgische (stiefouder of (stief grootouder moet niet bewijzen dat hij actief op zoek is naar werk als hij vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt overeenkomstig artikel 89 en 98bis koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).*

Als je Belgische (stiefouder of (stief grootouder geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ je aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin (zie artikel 42, §1, tweede lid Vw). Op basis daarvan bepaalt de DVZ welke bestaansmiddelen de (stiefouder of (stief grootouder nodig heeft om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid. "

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun .

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten , bij het opleggen van een inkomensvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager."

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

De behoefteanalyse, gemaakt door verwerende partij, is niet afdoende en werd zeker niet individueel en grondig gevoerd.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat verzoeker zich heeft ingeschreven als werkzoekende en dus ook zal bijdragen in de bestaansmiddelen van het gezin, zie bijkomende stukken.

Verzoekende partij heeft namelijk sinds enkele maanden zelf ook een klein inkomen uit tewerkstelling wat maakt dat hun gezinsinkomen +/- 1.500,00 € bedraagt en voldoet dus wel aan de minimumbestaansmiddelen.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. Het getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om na te laten een zo correct mogelijk beeld van het gezinsinkomen te bekomen en een grondige behoefteanalyse te maken! In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie teneinde dit grondig en correct te kunnen doen, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de vader van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

De vader van verzoeker heeft steeds ingestaan voor zijn eigen onderhoud en kan zijn zoon onderhouden, hetgeen hij momenteel ook doet!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te

onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Dat de vader van verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zeker nu verzoeker ook bijdraagt tot het gezinsinkomen.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken.

Ook wordt de referentiepersoon verweten reeds in het verleden huurschulden werden gemaakt die hij nu dient af te betalen met 50,00 € in de maand. Hij betaalt deze schulden maandelijks stipt af en maakt momenteel geen nieuwe schulden waardoor verzoeker niet begrijpt waarom dit zijn vader en hem nu verweten dient te worden.

Verder voldoen verzoeker en zijn vader ook aan alle andere voorwaarden tot gezinshereniging.”

2.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij vooreerst de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, zoals vervat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat de gezinsinkomsten van de Belgische onderdaan onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Tevens wordt er een behoefteanalyse verricht op basis van de financiële gegevens die aan de verwerende partij kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

2.4. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Onder het titeltje “*socio-economisch onderzoek*” houdt de verzoekende partij er een gans betoog op na stellend dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle elementen maar laat zij *in concreto* na aan te duiden met welke elementen de verwerende partij dan wel geen rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing geeft een precieze opsomming van de door de verzoekende partij overgemaakte stukken en stelt:

“De volgende nieuwe bewijzen van de bestaansmiddelen worden voorgelegd:

- *Samenvattende pagina van de aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2016, inkomsten van het jaar 2015: Dit samenvattend attest vermeldt nergens de netto inkomsten van de referentiepersoon en kan dus ook niet in aanmerking worden gebracht als bewijs van de bestaansmiddelen.*

- *Brief van de RVA dd. 17.09.2015 betreffende een vrijstelling als werkzoekende in toepassing van artikel 89 van het KB 25/11/1991 omwille van de leeftijd of het beroepsleven van de referentiepersoon.*

- *Attest van ABVV-regio Antwerpen dd. 09/05/2016, dd. 03/02/2017 dat de historiek als werkloze weergeeft van betrokkene, waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert december 2014 tot januari 2017 geniet van werkloosheidsuitkeringen die geen 120% van het leefloon uitmaken.*

- *Attest inschrijving als werkzoekende dd. 23.09.2015 bij ACTIRIS Brussel*

- *Verscheidene sollicitatiebrieven van betrokkene via e-mail.*

- *geregistreerd huurcontract dd. 12/01/2015 voor een pand gelegen aan de (...) 2140 Antwerpen op naam van de referentiepersoon*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Voor zover in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon maandelijks 330 euro aan maandelijkse huishuur moet betalen, alsook 50 euro voor het aflossen van huurschulden van een vorig huurcontract.

Als er rekening wordt gehouden met de werkloosheidsvergoeding van 1180,66 die in januari 2017 is uitgekeerd, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten de referentiepersoon slechts 800,66 euro ter beschikking heeft om de betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met 800,66 euro kunnen betaald worden.

Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bovendien blijkt uit het huurcontract dat er reeds bij de vorige huurovereenkomst huurschulden zijn gemaakt ten bedrage van 5.698 euro, wat erop wijst dat de referentiepersoon het reeds moeilijk heeft om zijn huur te betalen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met de stukken over bijkomende financiële gegevens, *in casu* inkomsten van de verzoekende partij, die zij thans toevoegt aan haar verzoekschrift, nu die niet zijn meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing rekening houdt met alle aangehaalde argumenten en stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat deze motieven correct zijn en erin steun vinden. De besluitvorming dat de voorgelegde inkomsten ontoereikend zijn, blijkt uit de stukken. Uit de historiek werkloze blijkt dat het maandelijks inkomen van de verzoekende partij steeds lager is dan 1226,07 euro. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt correct dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. De verzoekende partij weerlegt dit niet. Met inkomsten van de verzoekende partij kan geen rekening gehouden worden nu deze evenmin waren meegedeeld.

Het gegeven dat de verzoekende partij zich in België zou integreren, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Evenmin doen de grieven die verwijzen naar een standpunt van de 'Kruispunt Migratie' afbreuk aan het voorgaande. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij voldoet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde: met name aan te tonen dat de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel de verzoekende partij, doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet een grondige behoefteanalyse heeft verricht en de bekende lasten in rekening heeft gebracht. Zo wijst de bestreden beslissing erop dat de referentiepersoon huur dient te betalen *a rato* van 330 euro maandelijks en een schuld van 50 euro maandelijks voor een oude huurschuld die aanzienlijk is. Refererend naar het zeer recente inkomen van januari 2017 (1180,66 euro) blijft slechts een bedrag van ongeveer 800 euro maandelijks over, wat ontoereikend is om van te leven voor twee personen, rekening houdend dat hiermee nutsvoorzieningen moeten betaald worden, kledij en voeding en telecommunicatie. Deze beoordeling is correct en kennelijk redelijk en ligt in de lijn van het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie, waarnaar de verzoekende partij verwijst.

Het arrest C-578/08 *Chakroun* van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (hierna: het arrest *Chakroun*) stelt dat lidstaten, in het kader van de inkomensvoorwaarde voor gezinshereniging tussen derdelanders, weliswaar een referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. In die zin bepaalt artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Daargelaten de vraag of het arrest *Chakroun in casu* naar analogie dient te worden toegepast, nu dit arrest betrekking heeft op de inkomensvoorwaarde bij gezinshereniging tussen derdelanders op grond van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging terwijl het *in casu* gezinshereniging betreft tussen een derdelander en een Belgische onderdaan, wijst de Raad er met verweerder op dat in de thans bestreden beslissing, anders dan in het arrest *Chakroun*, het verblijfsrecht niet werd geweigerd aan verzoeker louter omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. De bestreden beslissing maakt ook duidelijk dat de inkomsten te laag zijn om te voorkomen dat de verzoekende partij en/of de referentiepersoon ten laste valt van de openbare overheden. Anders dan in het arrest *Chakroun* wordt het verblijfsrecht niet geweigerd aan verzoekende partij louter omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoen aan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Er wordt rekening gehouden met alle inkomsten en uitgaven. Verzoekende partij verklaart zich niet eens met deze analyse, doch brengt geen enkel element aan dat tot de vaststelling kan leiden dat deze analyse niet correct zou zijn. Van een strikte toepassing van een grens van 120% van het minimumloon is in de bestreden beslissing geen sprake. Integendeel, de bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de genoemde inkomsten de referentiepersoon niet in staat zullen stellen om voor zichzelf en zijn familie met een minimum aan waardigheid in België te leven, de bedragen worden immers vergeleken met de armoedegrens. Er wordt vervolgens gemotiveerd dat het inkomen onder deze armoedegrens ligt, zodat hij niet over voldoende

bestaansmiddelen beschikt om een extra persoon te onderhouden en te voorkomen dat deze ten laste zou vallen van de openbare overheden. Uit deze analyse blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden, zoals vereist door het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie.

Het gegeven dat de verzoekende partij thans een “*klein*” inkomen genereert was de verwerende partij niet gekend en kan haar niet verweten worden geen rekening te houden met deze elementen.

Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tevergeefs de verwerende partij verwijt geen bijkomende informatie te hebben opgevraagd. Zij maakt niet duidelijk welke elementen van aard zijn die de bestreden beslissing vermogen te wijzigen, temeer dat de stukken die zij thans bijbrengt dateren van maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen. Het komt de aanvrager toe aan te duiden met welke dienstige gegevens geen rekening is gehouden, wat *in casu* ontbreekt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.6. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 januari 2007, nr. 166.369; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). De verzoekende partij beperkt zich in haar middel in wezen tot de algemene bewering.

2.7. Het tweede middel luidt:

“II.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn vader. Zijn vader heeft de Belgische nationaliteit.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een "pressing social need".

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst aangezien hij in België een band kan onderhouden met zijn familie.

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn familie op te bouwen en te onderhouden en dat hij die kans ook moet kunnen krijgen!

Verzoeker mag niet van zijn familie gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vernietigd te worden."

2.8. Wat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt, niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866), zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er dient op gewezen dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie

EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Voor het overige legt de verzoekende partij niet uit of en in welke andere mate zij artikel 12 van het EVRM geschonden acht.

2.9. Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat beide middelen ongegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN